

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 98

číslo: 16

22. dubna 2018

Cena: 8 Kč

Humanita u T. G. Masaryka a její inspirační zdroje a návaznost

V roce 1901 vyslovil Tomáš G. Masaryk přednášku „Ideály humanitní“, která nebyla určena jen pro univerzitní prostředí, ale pro širší veřejnost. Ve stejném roce byla otištěna v časopise Čas. Myšlenka humanity prostupuje dalšími Masarykovými spisy a je základem novodobého českého politického myšlení usilujícího o demokracii, která vychází z etických principů a duchovních hodnot. Humanita je i v naší současnosti rozšířený pojem a souvisí s individualitou a jedinečností každého člověka. Masaryk se ve svém spise „Ideály humanitní“ kriticky vyrovnává se socialismem, který dostatečně nerespektuje hodnotu jednotlivce. Určujícími se pro něj stávají masy a nikoli zájem a práva jednotlivce. Na druhé straně Masaryk nesouhlasí ani s krajním individualismem, který nezohledňuje sociální vztahnost člověka a vede ke zbožštění „já“ ve smyslu „bohem jsem já“ (Ideály humanitní, Praha 1990, s. 26, s. 32). Masaryk je zastáncem „mírného individualismu filozofického a etického“ (s. 33) a humanita jako opak tvrdosti a egoistické bojovnosti je podle něho založena na soucítění s druhými a účinné lásce (s. 58). Humanita vychází z pravidla „Miluj svého bližního jako sám sebe“, které je druhou částí tzv. Ježíšova dvojpříkázání lásky (Mt 22,37-39; srv. Ř 13,9).

Masaryk navazuje na téma humanity, které bylo živé v národním obrození a u jeho představitelů, jakými byl Jan Kollár, František Palacký a další. Jedním z inspirujících podnětů představitelů národního obrození byl německý evangelický teolog, filozof a básník J. G. Herder (1744-1803), který je autorem spisu „Ideje k filozofii dějin lidstva“, monumentálního, ale nedokončeného díla. Tento spis, respektive jeho části, přeložil do češtiny filozof Jan Patočka a vyšel pod názvem „Vývoj lidskosti“. Podle Herdera v části o křesťanství je v Ježíšových slovech obsažena nejvyšší humanita a tato humanita je dosvědčena v jeho životě i smrti (srv. Kniha sedmá, s. 337).

Inspiračním zdrojem pro národní obrození i Masaryka není však jen německá filozofie a teologie osvícenství, ale též česká reformace, konkrétně dílo bratrského biskupa a pedagoga Jana Amose Komenského. Navíc Herder se s dílem Komenského seznámil. Oceňoval jeho spis „Panegesia neboli Všeobecné probuzení“ o nápravě lidských záležitostí v oblasti vzdělání, politiky a náboženství probíhající ve spolupráci filozofů, politiků a teologů. Podle Jana A. Komenského je cestou k pravému či plnému lidství výchova a vzdělání, jak dokládá jeho spis Pampédie (Vševýchova). „Všichni lidé bez rozdílu mají být vychováni k pra-

vému lidství“ (Obecná porada o nápravě věcí lidských, III. sv., 1992, s. 21). Biblickým předpokladem Komenského antropologie a východiskem jeho výchovy k lidskosti je stvoření člověka k Božímu obrazu (Gn 1,26).

Je zřejmé, že humanita souvisí nejen s antickým ideálem harmonicky rozvíjejícího se člověka, ale i s biblickou antropologií, a především s osobností Ježíše Krista, který je nositelem a vzorem pravého lidství (Ef 4,13). Dle svědectví Nového zákona je Ježíš „obrazem Boha neviditelného“ (Ko 1,15). Je označován jako „poslední Adam“ (1 K 15,45) či jako „druhý člověk z nebe“ (1 K 15,47).

Se zvláštním důrazem na pravé lidství Ježíše Krista se setkáváme v učení zvláště v počátcích Církve československé husitské v díle dr. Karla Farského, Aloise Spisara a dalších. Můžeme zde spatřovat i spojitost s humanistickou tradicí českého myšlení prezentovanou filozofem a politikem Tomášem G. Masarykem, ale sahající hlouběji do doby národního obrození i k inspirujícím motivům české reformace.

Tomáš Butta

Autor kresby: Michal Vitanovský

Nad odchodem Jaroslava Meda a Alfréda Kocába

V letošním postním období mě zasáhlo a otevřelo tak prostor k rozjímání hned několik úmrtí. U dvou bych se rád trochu pozastavil. Na Popelčíní středu zemřel ve věku 85 let literární historik Jaroslav Med. Krátce před Květnou nedělí 22. března jsme se potom v kostele U Salvátora rozloučili s bratrem farářem Alfrédem Kocábem, který se na cestu k Otci vydal 15. března 2018.

Okolo obou jsem měl možnost se v životě ochomýtnout. Přednášky Jaroslava Meda na pražské katolické fakultě jsem navštěvoval v letech 2001 až 2002. Ač jinak prachmizerný student teologie, Medova zsvětletská vyprávění o Spisovatelích ve stínu (Bohuslavu Reynkovi, Jakubu Demlovi, Otokaru Březinovi, Juliu Zeyerovi či Dobrém dílu Josefa Floriána) jsem doslova hltal. Důkazem toho jsou zápisky, které dodnes vyukují z mé knihovny. Slova, která propouštěla jeho šedá brada, zasahovala a dokázala si získat posluchače, neboť byla podepřena životními postoji. Když jsem si v Katolickém týdeníku pročítal vzpomínky Medových přátel, jedna „niternička“ mi zvláště utkvěla a rozdělím se s vámi o ni. Jejím

autorem je František Burda. „Když jsem se ve čtvrtek dozvěděl, že Med zemřel, řekl jsem to dětem. Naše děti vášnivě čtou a věřím, že za to hodně může i Med. Večer se za něj samy začaly modlit a nakonec Matouš řekl: „Pane Ježíši, děkuji za všechno, co profesor Med našemu tatínkovi dal, a potěš tatínka, aby nebyl tak smutný!“

S křesťanem otevřeného srdce, jehož ještě jako katolika inspirovala mystická víra Jana z Kříže a Terezie z Avily, farářem Česko-bratrské církve evangelické se státním souhlasem i bez, zakládajícím členem Nové orientace a její angažované teologie, spolupracovníkem ekumenické komunity Taizé, signatářem Charty 77, členem Výboru na obranu nespra-

Dokončení na str. 3

Den prohlášení církve naší budiž nám dnem zpytování svědomí. A budme přísní na sebe. Sudme se sami, aby nás nesoudili jiní. Hledejme pravdy a slyšme pravdu, i když ta pravda je nepříjemná. Husovo: Slyš pravdu! mějme na mysli, i pokud se týče naší církve, nás, našeho náboženského i mravního života. Nuže, jak se snažíme plnit program slíbený? Jsme opravdu mravně lepšími, než jsme byli před vstupem do ČČS? Plníme své povinnosti vůči sobě, vůči svým rodinám a veřejnosti? Chápeme, že úkol učeníků Ježíšových, synů Božích je sloužit jiným? Chápeme, že synovství Boží značí bratrství? Když synové Boží, tedy bratři vespolek! Čím je nám bratrství? Pouhým slovem, prázdným zvukem k oslovení, pozdravení, asi tak, jako když říkáme: Moje úcta, má poklona, aniž přitom myslíme, cítíme a chceme? Čím je nám příkaz Kristův o lásce k bližnímu i k nepříteli? A čím Husovo: Milujte se a pravdy každému přejte? Pouhým nápisem na pomníky? Heslem pro naše řeči slavnostní? Čím je nám Hus? Pouhou chloubou před cizinou? Či je nám hlasem svědomí?

Je poznat na nás, našem životě, na životě našich dítek,

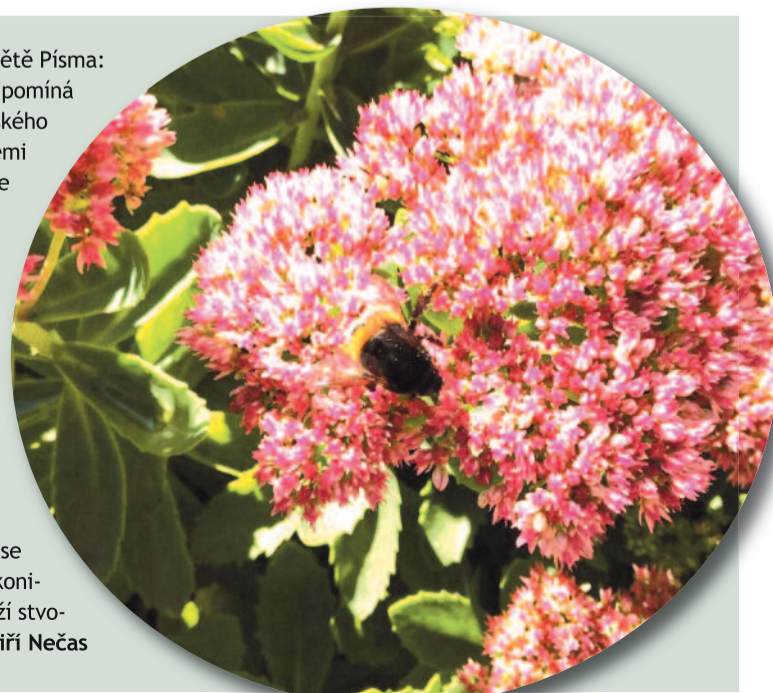
rodin, že bereme náboženství, křesťanství, církev vážně? Čím je nám církev naše? Je nám pouze příležitostí, abychom ukojili svou ctižádost? Či snad hledáme v ní hmotný zisk? Zisk politický? Abychom pomoci členů našich dosáhli cílů světských, cílů osobních, stranických? Nebyl by to klerikalismus? Třebas laický (ó, toho paradoxu!) klerikalismus? Honíme se za mamonem, požitkem, rozkošemi jako všichni ostatní? Máme manželství rozvrácená, dítka nezvedená jako ostatní? Jsme neteční a lhotejní k té pravdě Boží, čisté, již nám počal skrze Mistra Jana Husa hlásati Pán, jako ostatní? Ano, tak se těžme! O tom přemýšlejme!... My chceme, opravdu chceme býti jinými, lepšími. My chceme býti syny a dcera-mi Božími. My chceme následovat příkladu Ježíšova a Husova. My chceme býti Bohu podobnými, jak nás učí evangelium a reformace. A tu upřímnou, opravdovou vůli nenechá Bůh bez svého požehnání, bez úspěchu a zdaru. My doufáme, že s pomocí Boží přiblížíme se splnění programu ČČS.

Z článku Aloise Spisara Ježíš Kristus - úhelny kámen ČČS (ČZ 1/1928)

Den Země

díla. Země je předmětem našeho rozumového poznávání. A to je naplněním poslání, které Bůh lidem dává, totiž o Zemi pečovat a v dobrém ji užívat. Zároveň nás vede k obdivu nad jejím fungováním. Britský vědec James Lovelock (*1919) ve své hypotéze či teorii Gaia ukazuje, že Země jako celek se chová jako živý organismus s velice sofistikovanými regulačními mechanismy. Jako organismus savců reguluje tělesnou teplotu, krevní tlak, množství přijímané potravy (tento regulační mechanismus jsme si však my lidé hodně poškodili) apod., tak i Země reguluje hodnoty spousty parametrů (např. koncentrace plynů v atmosféře, koncentrace soli v mořské vodě apod.). Ze zoologie víme, že regulační mechanismy živočichů fungují jen v určitých mezích, např. při extrémně nízkých nebo vysokých teplotách přestává fungovat regulace tělesné teploty a živočich umírá. Něco podobného platí i pro regulaci probíhající v tom ohromném a složitém organismu, jímž je Země. Člověk dokáže měnit její vnější parametry tak, že si s tím zemské regulační mechanismy už neporadí. Svědčí o tom například v posledních desetiletích probíhající výrazný vzestup koncentrace oxidu uhličitého v atmosféře. Místo toho, aby byl uvnitř stvoření konstruktivním činitelem, vystupuje člověk jako činitel destruktivní. Den Země nás upozorňuje, že je třeba tento stav změnit. Křesťan si může připomenout slovo Písma „Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil“ (Gn 1,27). K následování Krista, k službě Bohu patří opustit onu roli destruktora a přijmout pozvání „být Bohu partnerem“, aktivně se podílet na stále probíhajícím dobrém Božím tvůrčím díle. A k tomu neoddelitelně patří je poznávat, tedy poznávat i zákonitosti přírody a promítnout je do chování vůči planetě Zemi, našemu časnému domovu. Víme, že jde o krásné a dobré Boží stvořitelské dílo, jež můžeme sdílet s lidmi všech generací. Konec konců, vždyť všichni jsme jeho součástí!

Jiří Nečas

Nová kniha o počátcích Bible

Nedávno se na knihkupeckých pultech objevila kniha Angeliky Berlejung s názvem Náboženské dějiny starého Izraele. Myslím si, že velmi dobře osvětluje, jak vznikala biblická víra v kontextu náboženství tehdejší doby. My jsme si už tak nějak zvykli, že se zjevil Bůh zvaný Jahve, a byl stavěn do opozice proti kenaánskému Baalovi, proti panteonům polyteistických bohů, proti cyklickým bohům vegetace, Izrael proti Kenaánu apod. Toto je ovšem záležitost spíše paradigmatická: jak ukazuje kniha autorky A. Berlejung, historicky to bylo trochu jinak.

První část publikace popisuje obecné teologické přístupy; to teolog ani číst nepotřebuje, ale kniha je určena i pro vzdělané laiky.

Pojetí Izraele jako beduínsko-nomádského kmene, který obýval

poušť a později se přistěhoval do Izraele, je při dnešním stavu bádání již neudržitelné. Kenaán a Izrael již nejsou vnímány jako protichůdná etnika.

My biblické náboženství chápeme jako monoteismus: jenomže monoteismus je ve skutečnosti dosti pozdní pojem – až z roku 1660 našeho letopočtu. Je užitečné rozlišovat i exkluzivní monoteismus, který brojí proti modlám, a inkluzivní monoteismus, jenž v rozmanitých manifestacích bohů vidí stylovou jednotu. A taktéž henoteismus, což je uctívání jednoho božstva při uznávání existence dalších bohů. A relativně moderním termínem je polyjahvismus – který bere v úvahu různá pojetí Boha Jahve v různých izraelských lokalitách.

A. Berlelung naznačuje, že původně byla Jahve a Baal dokonce různá

jména téhož Boha. Později byl Jahve v Jeruzalémě pokládán za městského Boha, ale v severním království to byl rodový Bůh královské rodiny – tedy záležitost nikoli celého městského státu, ale jedné dynastie. Nějakou dobu trvalo, než došlo k teologickému konsensu, že jde vlastně o téhož Boha. To bylo v krátkce předexilní době. Tehdy byl Jahve uctíván ještě monolatricky. Teologické zformulování do teoretického monoteismu proběhlo až v babylonském exilu a k jeho prosazení došlo až po návratu.

Kdo a jak byl vlastně uctíván na chrámovém pahorku v minulosti – o tom archeologické poznatky nemáme; zejména z důvodu, že dnešní náboženské poměry neumožňují provést vykopávky (muslimové by to pokládali za znesvěcení svých posvátných míst).

Nicméně o Bohu Jahve něco víme i pečlivou analýzou textů biblických

i – dosti skrovných – mimobiblických. Jeho jméno se zapisovalo jako JHVH, ale též JHV, JV, JH, JHH. Je doložené zejména jako součást osobních jmen.

Obvykle se jméno JHVH odvozuje od hebrejského slovesa H-J-H – být, stát se. Autorka knihy nabízí i hypotézu, že by to mohlo souviset i s arabským slovesem H-V-J – vát. Že totiž původně šlo o jihosinajské božstvo počasi. Což je jistě možné, Jahve je i v Bibli interpretován jako vítr. I když asi není dobré dělat unáhlené závěry: český badatel Bedřich Hrozný kdysi našel tabulku s obrázkem slunce a stop – a interpretoval Jahveho jako sluneční božstvo jdoucí po obloze, což se později nepotvrdilo.

Běžného čtenáře Bible asi také překvapí, že Jahve míval svou manželku – Ašeru. A taktéž, že Jahveho chrámů bylo více, ten jeruzalémský nebyl jediný. Nejznámější byl v Egyptě na ostrově Elefantíně

u Asuánu. (Ale takto se to píše v literatuře: já když jsem na Elefantíně byl, tak jsem tam žádné stopy chrámu nenašel a ani v místním muzeu mi k tomu nic říci nedokázali.)

Po židovském návratu z babylonského exilu vykrytalizovaly náboženské předpisy, jak je známe dnes: kromě monoteismu je to zákaz zobrazování Boha, obřizka, slavení soboty apod.

V helenistické době, kdy pronikaly na Blízký východ řecké vlivy, byla tradiční božstva identifikována s řeckými a vykrytalizovalo ono dnešní pojetí jednoho monoteistického Boha proti bezmocným a víceméně neexistujícím bůžkům. Jenže ve skutečnosti byl celý proces vzniku dnešního pojetí víry složitý, bylo to hotové drama, s mnoha překvapivými odbočkami. Knihu bych doporučoval všem, kdo jsou schopni se smířit s tím, že leccos bylo jinak, než si dosud myslíme. **Pavel Benda**

Naše zkušenost: setkávání v rodinách

Je to více než dvacet let od doby, kdy jsme v rudolfovském sboru naší církve zavedli „setkávání v rodinách“. Inspirováni hnutím Focolare, kde to praktikují už mnohem déle, ale i novými církevními směry, kde zase praktikují tzv. „skupinky“, jsme si řekli, že se budeme setkávat jednou měsíčně u někoho doma. Od té doby se to tak děje a jednou měsíčně se sejdeme - vždy třetí úterý večer. Program není nijak předem určený. V první části si volně povídáme a spíše se sdílíme o tom, co jsme prožili v uplynulých dnech, jaké radosti nebo starosti máme. Potom, tak v polovině večera, si přečteme měsíční text z Hesel Jednty bratrské a někdo, zpravidla duchovní, má připraveno krátké zamyšlení

nebo četbu. Pak si o tématu povídáme. V závěru večera se pomodlíme potichu či nahlas, jak to kdo z nás cítí, a poté setkání zakončíme modlitbou Páně. Naše večery jsou užitečné také tím, že se jich občas účastní i lidé, kteří nechodí na bohoslužby. Hlavně však přinášíme do svých domů či bytů Boží požehnání tím, že zde čteme Písmo, modlíme se, zpíváme a tvoříme společenství. Svůj význam má i společné stolování a vzájemné sdílení. Výhodou je, že je nás více rodin, a tak se setkáme u každého jenom jednou ročně. Prosincové setkání nebývá v rodině, ale v Husově síni v rudolfovském sboru a říkáme mu „vánoční večer“.

I když nyní sloužím jako duchovní v jiném sboru, jsem rád, že se stále mohu počítat do kruhu „rudolfovských“ a účastnit se se svou ženou těchto povzbuzujících setkání.

(fil)

„Pronikáš všechno, výšky i hloubky i tu nejhlubší propast. Všechno buduješ a spojuješ. Tvou rukou roní oblaka rosu, tvou rukou se na perutích vznášá vzduch a tvou rukou tryskají prameny. Duchu, který z tebe s vírou pije, uvádíš do širých dálav, vnukáš mu moudrost a s moudrostí radost.“

Hildegarda z Bingenu

Z kazatelského plánu

Třetí neděle po Velikonocích

Jásěj Bohu, celá země. Pějte chvály k slávě jeho jména. Jeho slávu šířte chvalozpěvem. Aleluja. **ŽALM 66,1**

První čtení: Skutky 4,5-12

Tužby velikonoční (II):

2. Abychom Božímu jménu dobrořečili a jeho milosrdenství přijímali, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom s láskou rozdávali, co jsme od Boha přijali, a Kristovo vzkříšení světu hlásali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Nebeský Otče, tys dobrým pastýřem, neboť hledáš ztracené ovce a přivádíš je k pastvinám. Dej, ať uposlechneme hlasu tvého Syna a následujeme jej! Osvi' nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 1. Janův 3,16-24

Evangelium: Jan 10,11-18

Verš k obětování: Žalm 100,3

Verš k požehnání: Jan 10,11

Modlitba k požehnání:

Nebeský Otče, opatruj svou církev, kterou sis vykoupil krví svého Syna. Provázej nás na našich cestách, ať bezpečně doputujeme do tvého věčného království, kde bude jedno stádo a jeden pastýř! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 19, 60, 65, 79, 188, 189

Nad Písmem

Pastýř, pastýři a pasáčky

Jan 10,11-18

Téma Kristus, dobrý Pastýř je věřícím lidem velmi dobře známé. Už od útlého věku, chodil-li kdo z nás na náboženství, jsou děti přirovnávány k hodným, roztomilým ovečkám, které vodí nejpopulárnější Pastýř a chrání je ode všeho zlého.

Ovečka byla vždy symbolem poslušného zvířátka, které je závislé na svém ochránci-pastýři, jehož bezmezně poslouchá a důvěřuje mu. Hodná ovečka se má dobře. Pastýř jí najde tu nejlepší pastvu a stará se o ní, jak jen to jde.

Děti jsou v této roli spokojené. V podstatě se těm obrazným ovečkám podobají. Jsou milovány, dobří rodiče k nim přistupují podobně jako dobrý pastýř ke svému stádu a podobně je také zabezpečují všim potřebným. V ideálních podmínkách vůkol vládne dokonalá symbióza, kterou nic nezkalí, než pohled zlého vlka, který si brousí zuby někde za ohradou. Vlk je škodilč, který kouká, co by zakousl nebo roztrhal. Vlk je synonymem pro všechno zlé, co nás může potkat, zatouláme-li se od své rodiny - církve-stáda. Proto si každá z oveček musí dát velký pozor na to, aby v ohradce, která je jejím domovem, byla hodná, poslušná a nikdy ji neopustila. Pak jí nic nehrozí.

Tento obrázek idylického souznění posluchače, ať jsou malými dětmi nebo již dospělými lidmi, sedícími v kostelních lavicích, musí přesvědčit o tom, že jsou na správné straně ohrady a tudíž v bezpečí.

Pokud by se ovčinec skládal jen z poslušných a pokorných ovcí, které

pase pastýř nepracující za mzdu a vede je k dobrému Pastýři, který bdí nad svěřeným stádcem včetně zvoleného pastýře, pak by to bylo dokonalé. Zdravé stádo by bylo výkvetem všech ctností, do něhož by se ovce zvenčí, které ještě nejsou tak zkažené světem, toužily dostat.

Jako bych teď zaslechl zvýšený hlas veterána Krause v podání Jiřího Kodeta ve filmu Pelíšky: Není voják jako voják! V našem případě: Není pastýř jako pastýř!

Je běžné, že dobrému Pastýři pomáhají jeho ovce opečovávat pastýři, kteří jsou dle zvyklostí ve svých církevních volení těmi, které potom mají vést. A tady se ideál leckdy a leckde proměňuje.

V církvi viditelné se za staletí a tisíciletí jejího trvání vystřídal počet pastýřů, pastušek a pasáčků, kteří své svěřené vodili dobře i špatně. To podle toho s čím kdo přicházel do svěřeného úřadu. V církevní historii je mnoho odkazů na funkční období jejich pastýřské služby. Slovně církevní otce, kteří pro svoji církev udělali obrovský kus práce a sami žili podle Božího slova, doplňovali i ti, kteří si službu Kristu popletli se službou sobě a svým zájmům. Toho žel Bohu není prosta ani současná církev ve své denominační rozmanitosti. Nejedna z pastýřů, který byl tou či onou církví či diecézí zvolen za

pastýře, se proměnil v pasáčka, který ze svěřených prostředků pase především sebe.

Pozoruhodná na tom je skutečnost, že to některé jim svěřené ovečky neprohlédnou nebo prohlédnout nechťejí. Možná proto, že mají obavy o své místo v ovčinci. Namísto toho aby unisono hlasitě zabečeli, že takhle bneéé, nespokojeně pobekávají jen mezi sebou a při tom sledují, jak se tu a tam ovce, které kdysi bečely s nimi, z různých důvodů ztráčí. Dalším jejich pastuška přihodí trochu píce nebo obstará lepší místečko v ovčinci a ovečky pak bečí podle jeho not.

Být pastýřem Pastýře není jednoduchá věc. Zvládnout dobře svěřený post a obstát mezi všemi nastraženými lákadly je velmi obtížné. Podobně obtížné je zvládat svěřené stádečko, v němž jsou leckdy neposlušné a tvrdohlavé ovce. Pastýř, který se sám nechává vést a podvoluje se slovu Páně jim může být velkou autoritou a povzbuzením, přítelem i rádcem. Jen se nesmí zpronevěřit svému poslání. Toho, který není najat za mzdu a jde ve šlépějích dobrého Pastýře, budou jeho ovce vždy respektovat a vytvoří s ním požehnané společenství. Pasáček, jenž svěřené spravuje nedobře, jednou zůstane sám, bez respektu vedeného stáda a nakonec i těch, kteří mu v určité době byli povinováni. **Tomáš Altman**

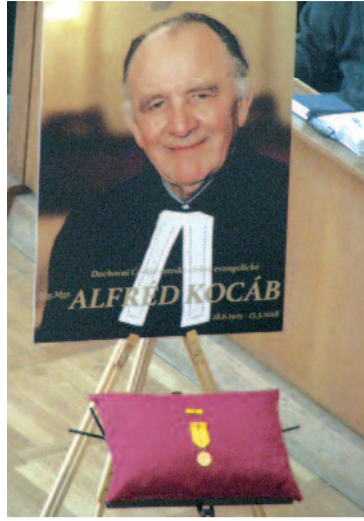
Bože dej, ať tě všichni známe ve tvém Synu, dobrém Pastýři Ježíši Kristu a jsme ti oddáni ve svých životech i službě. A ty, kteří se ve tvé službě neosvědčili, ved' k pokání a nápravě, dokud mají čas. Amen

Nad odchodem Jaroslava Meda...

Dokončení ze str. 1
vedlivě stíhaných, signatářem řady lidskoprávních a za svobodu církví bojujících petic a prohlášení, celoživotním manželem psycholožky Darji, s níž vychoval syna Michaela a dceru Magdalénu, Alfrédem Kocábem jsem se poznal blíž.

Poprvé jsme se osobně setkali v srpnu 2011 v Újezdě nad Lesy, kde bratr Alfréd žil v rodinném domku společně s ženou svého života Darjou. Oslovil jsem ho kvůli natáčení do pamětnické sbírky Ústavu pro studium totalitních režimů. Bratr farář rád souhlasil. Při pohledu na proměňující se život z galerie přeplněného salvátorského chrámu, kde po vrácení státního souhlasu od roku 1989 Alfréd Kocáb rozkázal, se mi během pohřebního rozloučení začaly odkrývat vzpomínky ze společných setkání. Bratr farář byl v prvé řadě vyslancem Kristovým, který hleděl kupře-

du v naději, že se evangelium prosadí v bližším či vzdálenějším horizontu, a přitom netrpěl duchovní pýchou vůči pravdě druhých. Plně si uvědomoval, že Kristovu poselství nestál v cestě primárně ateistický režim, ale největší překážkou před listopadem 1989 i po něm jsme my sami, naše chladnoucí láska, slábnoucí horlivost a nedostatek tvořivé odvahy, což koneckonců za svého života obdobně prorokoval též Karel Farský. Proto nikdy nepřestal usilovat o odstranění bariér mezi křesťany a sekulární společností. Pro faráře nabízel zdánlivě jednoduchý recept: „*Farář by se měl věnovat lidem, jejich potřebám, být jejich zpovědníkem, naslouchat, aby lidé k němu mohli přijít a on měl čas. Aby seděl svým zadkem na faře a nelítal, já nevím kde. Prostě já jsem vždycky říkal: „Jsi farář, tak sed’ farářským zadkem na své židli. Bud’ tam. Když někdo přijde, tak ho přivítej.‘ Aby*

lidé věděli, že můžou někam jít. I když třeba každý není Jan Zlatoustý nebo apoštol, ale mít srdce pro druhé, to už je hodně. Kde se může člověk vyplatit... Aby takové místo bylo.“ Zemřel živý člověk. Srdce vzhůru, bratři a sestry, aby mrtví nezůstali žít, jak zpívá Bohdan Mikolášek v Palachovské písni Ticho. Pán s námi!
Martin Jindra

Svatba v Dubaji

Za svůj život jsem vykonal poměrně mnoho církevních obřadů v zahraničí. Nejvíce křtů, dále pohřby, svatby jsem vykonal na Kanárských ostrovech. Avšak když mi přišla žádost o vykonání svátosti manželství dne 6. 3. 2018, tak jsem byl překvapen. Žádost začala: „Vážený pane biskupe, žádáme tímto o církevní svatbu.“ I odpověděl jsem e-mailem, protože místo, kde chtěli svátost přijmout, bylo ve Spojených arabských emirátech - Dubaj. Měl jsem za to, že jde o drobný žert. Odpověděl jsem na e-mailovou adresu Jiřímu a Sylvii, že tato svátost bude pouze svátostí, nikoliv sňatkem platným v ČR. Souhlasili s tím. Další můj e-mail byl: „Kdy byste chtěli vlastní církevní svátost manželství přijmout?“ Odpověď byla jednoduchá: „25. března 2018, letenky již posíláme.“

Byl to zvláštní pocit. Spojené arabské emiráty se svým fundamentálním přístupem a s platným právem „šarija“, a provádím zde husitský křesťanský obřad. Obřad jsem vykonal opravdu 25. března 2018. Zaregistroval jsem vše v církevní matrice pod číslem jednacím 38/2018. Bylo 35 stupňů Celsia a mně bylo ještě tepleji, protože jsem byl v černém taláru...
Jan Hradil

550. výročí kněze Martina Lupáče

Martin Lupáč zemřel jako husitský světicí biskup 20. dubna 1468

Narodil se před začátkem 15. století v některém z četných Ujezdců naší vlasti. Přišel studovat do Prahy na základní neboli artistickou fakultu Karlovy univerzity. Jako chudý student možná bydlel v blízkosti Husovů v Nazaretské koleji, navštěvoval Betlémskou kapli a slyšel jeho kázání. Zažil 16. června 1410 spálení Viklefových spisů na arcibiskupově dvoře na Malé Straně. Později v dopise knězi Zacheovi vzpomínal, jak se 24. 7. 1412 účastnil protestního směšného průvodu studentů Prahou proti prodávání odpustků pro papežovo vojsko. Ten vyvrcholil na dnešním Karlově náměstí spálením kopii papežských bul, ozdob, oblečení i vozu, na kterém seděl mladík, znázorňující nevěstku – církev Kristovu. Martin uměl dobře latinsky, ale v dalším studiu nepokračoval. Možná byl učitelem některého mladého šlechtice nebo se stal knězem (dle Molnára to bylo až 1421 svěcením v Roudnici). Po dobytí Chrudimi Žižkou na jaře 1421 tam byl pražany ustanoven jako farář. V duchovním třízení byl proti Mistru Příbramovi na straně Rokycanově. Při vzpouře pražanů proti správci země Korybutovi v dubnu 1427 prý jezdil městem a svolával lidi, aby Korybuta uvěznil. Do této doby 1428-31 datují historici několik jeho latinských postil. Více času mu však začala zabírat služba diplomatická.

Českým sněmem byl vybrán do delegace, která na jaře 1429 jednala v Bratislavě s králem Zikmundem. Teprve po porážce 5. křižácké výpravy u Domažlic v létě 1431 se koncilní otcové rozhodli s husity vyjednávat. V české delegaci byl také Martin Lupáč. 8. 5. 1432 tam dohodli tzv. Soudece chebského, podle kterého pro diskusi o Čtyřech artikulech byl přijat za nejpravdivějšího a nestranného soudece zákon Boží, praxe Kristova, apoštolská a prvotní církev spolu s koncily a učiteli, kteří se v něm pravdivě zakládají. Tento protokol pak v říjnu schválil český sněm a do delegace do Basileje zvolil opět i Lupáče. Vydali se na cestu 16. 12. Po čtvrt roce polemik se vrátili na jaře

1433 do Prahy se zástupci koncilu, kteří měli vyjednávat s husity dále, ale především hledali povolnější kališníky z řad šlechty. Znovu byl Martin v mladé delegaci v červenci, ale brzo se s vyslanci koncilu vrátil. Když podzimní sněm upřesňoval v duchovenské komisi nové znění Čtyř pražských článků, byl jejím členem i M. Lupáč.

30. 11. 1433 je sněmu předložili jako tzv. kompakátá. Delegáti koncilu se radovali, ale předčasně, protože sněmovníci měli k řadě bodů námitky. Lednové zasedání sněmu vyslalo do Basileje k úpravě kompakátát opět Lupáče. Ten vystoupil 16. 2. 1434 s žádostí, aby všechno obyvatelstvo českého království a moravského markrabství přijímalo večeri Páně podoboji – pro klid i jednotu země! Koncil to odmítl a Martin se vrátil domů.

30. 5. 1434 došlo k bitvě u Lipan, v níž husitští radikálové byli poraženi. Hned v červnu zemský sněm určil do nového poselstva k Zikmundovi do Řezna opět Lupáče. Tam jednali v srpnu, a znovu od jara 1435 v Brně. Zikmund sliboval obojace na obě strany. Na základě toho přistoupili Češi 21. října 1435 na sněmu k volbě Rokycany za pražského biskupa a Martina Lupáče z Chrudimi a Václava (Vaňka) z Vysokého Mýta za jeho sufragány. Volbu koncil ani žádný papež nikdy neuznal.

Vyhlášení kompakátát s podpisy císaře i delegátů koncilu proběhlo 5. 7. 1436 v Jihlavě. Lupáč se v Praze proti skupince Uhrů a Němců ujal úcty, jak byla pražany vysluhována večeri Páně podoboji. V listopadu byl mezi těmi, kdo měli vyjasnit některé obřadní otázky u kněží tábořských. Císař zatím polevil ve své laskavosti a nahradil Rokycanu u Týna M. Papouškem. Rokycana proto v létě 1437 tajně utekl z Prahy do Hradce Králové. Brzo poté byl odvolán Zikmundem z fary v Chrudimi i M. Lupáč. Nevíme, kam utekl. Historici mluví o Žatci či Třebíči. Při jednáních, která vedli pražané s tábory při sněmech v letech 1443-44 není Lupáč zmiňován.
Radek Hobza

Dokončení článku v dalším čísle Českého zápasu.

Jednota bratrská v Londýně - malá, ale čilá

Latinský název Jednoty bratrské, sesterské církve husitů, je Unitas Fratrum. Objevuje se ve znaku Jednoty i v Londýně vedle běžně používaného anglického názvu Moravian Church, Moravská církev.

Ulicemi Chelsea nedaleko nábřeží Temže ještě před několika lety chodil slavný gólman Petr Čech, který hájil barvy místního fotbalového klubu, ale pak přešel do neméně slavného londýnského klubu Arsenal, kde je dodnes. Češtinu na ulicích Chelsea slyšíte často, hlavně z úst studentek, studentů a turistů. České hlasy bylo v Chelsea i jinde slyšet už před 400 lety, kdy byl Londýn mezi přestupními přístavy pro zámořskou plavbu do Ameriky, do Afriky a Asie, kam odcházeli také čeští a moravští uprchlíci kvůli náboženskému a politickému útlaku doma. Plavili se za obživou do dosud neprozřetelných dálek také s duchovním záměrem, často se svými faráři, šířit svobodně Boží slovo.

Londýnský sbor Jednoty bratrské v Chelsea se schází v kapli na slavném pohřebišti ze 17. století zvaném God's Acre, Boží akr. Sbor není velký, čítá jen několik desítek členů, ale duchovně je velmi čilý. Rodilé Moravany mezi nimi byste však hledali marně. Jejich kazatel, Reverend Edwin Quildan, je přivítivý černochoz narozený v Londýně. Jeho rodiče jsou z bývalé britské kolonie Antigua. Je to malý ostrov, ale sborů Moravské církve je tam deset.

Reverend Quildan o vzniku svého londýnského sboru řekl: „*Naše kongregace se začala scházet pravidelně v roce 1742, ale už dřív tady byla společnost, jejíž členové se shromažďovali ke čtení z Bible a k modlitbě. První členové sboru zde na Božím akru byli pohřbeni kolem roku 1750“.*

Mezi nimi určitě také Češi a Moravané, i když jejich ploché náhrobní kameny na skvěle udržovaném anglickém trávníku Božího akru jsem nemohl spolehlivě identifikovat. Jména jsou už těžko rozpoznatelná. Polovina z dvanácti členů sboru na nedávné nedělní bohoslužbě v kapli na okraji Božího akru byli soukmenovci kazatele Quildana z Karibské oblasti, z Tanzánie a z Jihoafrické republiky. Skvělá pianistka, reprezentující bělošskou menšinu, je Londýňanka a učitelka hudby na místní škole.

I když londýnský kazatel zná dílo posledního biskupa Jednoty bratrské Jana Amose Komenského, farníci reverenda Quildana si spíš připomínají jiného biskupa. A to hraběte Nicolause von Zinzendorfa (1700-1760), který se řadil mezi nejvlivnější protestantské reformátory své doby. Zinzendorf byl rodák z Drážďan, výchovou pietista. Otevřel své panství v Herrnhutu náboženským exulantům z Čech a Moravy, kteří si Herrnhut přejmenovali na Ochránov. Zinzendorf zpočátku udržoval přátelské styky s luterány. Ale pak byl obviněn ze zastávání protiluteránských názorů a v roce 1736 odsouzen na deset let do vyhnanství. Tehdy

přijal za své ideály Jednoty bratrské a rozhodl se pro život oddaný křesťanské službě. Pod pseudonymem Domine de Thurstein odecestoval do severoamerické Pensylvánie, kde se snažil ideově sjednotit nově vytvořené osady jako Nazareth a Bethlehem. Jeho snahy však nebyly korunovány úspěchem. Po pobytu v Indii se vrátil do svého Herrnhutu, z něhož učinil středisko misionářské aktivity pro celý tehdejší svět.

Jedním z důležitých center Jednoty bratrské se stal Londýn, kde Zinzendorf koupil Lindsey House v Chelsea. Tam se soustředěvala správa Jednoty. Mezi členy původního londýnského sboru byl nějakou dobu i kazatel John Wesley, pozdější zakladatel metodistické církve.

Členové Jednoty začali šířit bratrské ideály po celé Anglii. V roce 1744 založili novou osadu, Fulneck,

v severoanglickém hrabství Yorkshire. Postupně tam postavili kromě svých příbytků školu pro chlapce i pro dívky a kapli. Fulneck se stal modelem pro několik pozdějších podobných osad, například v Ockbrook a v Irsku. Odkaz hraběte Zinzendorfa se na Britských ostrovech ujal. Škola v Ockbrook nedařilo Derby založená v roce 1799 vychovává chlapce a dívky ve věku od dvou do osmnácti let a řadí se mezi neúspěšnější nezávislé ústavy svého druhu v Anglii.

Světová organizace Unitas Fratrum je hodně rozvětvená. Má 23 stálých provincií, mezi nimi je i česká, dále 5 misijních provincií a 14 misijních oblastí. Kazatelka Eva Šormová z kaple v Malešicích vysvětlila některé formy mezinárodní spolupráce: „*V Jednotě je instituce sester, které pracují nejen v samotném sboru, ale i v sociálních oblastech, v různých projektech, a pravidelně se každé dva roky scházejí. Setkáváme se jak se sestrami z britské provincie, tak z kontinentální provincie a z Ameriky. Samozřejmě osobní kontakty se udržují. Přijíždějí sem do Prahy, my jsme byly v Belfastu, v Dublinu, v malém městečku na pobřeží, kde*

Dokončení na str. 4

Jednota bratrská ...

Dokončení ze str. 3

je náměstí do čtverce, s budovami kolem jako kostel, škola, budovy pro chlapce, pro dívky, uprostřed socha Zinzendorfa.“

Londýnský sbor Unitas Fratrum vlastní také rozsáhlý archiv v severním Londýně. Mezi jeho klenoty je rukopis psaný deník bratra Cariese z roku 1756 nazvaný Diář malé kongregace na Jamajce. Bratr Caries v diáři popisuje, jak pracoval spolu s otroky na třtinových plantážích a celou řadu z nich získal pro křesťanskou víru. Mezi členy sboru v Chelsea je právnička Naomi Hancocková, která v Moravské církvi nezištně pomáhá kdekoli je její odborností zapotřebí. O jednom takovém případu mi řekla:

„V roce 2009 nebo 2010 jsem měla možnost vzít si placenou služební dovolenou zvanou sabbatical. Pomáhala jsem tehdy na synodu Moravské církve, kde jsem se seznámila s rektorkou univerzity v Tanzánii. Zeptala jsem se jí, zda nepotřebují s něčím pomoci – jsem právnička, ale oni právo nevyučují. Nabídla jsem přednášky bez nároku na odměnu nebo něco jiného. A tak jsem tam vyučovala teorii komunikace a badatelství.“

Reverend Quildan řekl, že jeho sbor v Chelsea má zájem o navázání kontaktu s českými souvěrci v Praze. Možná začne nová kapitola ve vztazích mezi nadšenými stoupenci Jednoty bratrské.

Čtyřminutový příspěvek Milana Kocourka o Moravské církvi v Londýně vysílá Český rozhlas Plus v pořadu Vertikála v neděli 18. března po 8. hodině.

Milan Kocourek,
spolupracovník Českého rozhlasu Plus

Slavnost uvedení nových zvonů v Hradci Králové

S radostí vám oznamujeme, že v úterý 1. května v 18 hodin bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta ve Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové slavnostně uvede další pěti zvonů pro zdejší koncertní zvonohru. Zvony jsou opět dílem mistra zvonáře Petra Rudolfa Manouška a ponosou jména duchovních, kteří symbolizují cestu od národního obrození ke vzniku ČČS.

Josef Dobrovský, představitel 1. obrozené generace, byl vysvěcen na kněze r. 1787 právě v Hradci Králové. I když nepsal česky, podílel se svými filologickými pracemi na záchraně českého jazyka. Jeho jméno ponese první z nových zvonů.

Druhý z zvonů bude mít jméno dalšího kněze a jedné z nejvýznamnějších postav první vlny národního obrození, hradeckého rodáka **Stanislava Vydry**. Od r. 1765 učil v Jičíně, r. 1772 byl jmenován profesorem matematiky na pražské univerzitě a v r. 1800 se stal jejím rektorem. Mezi jeho žáky patřili Bernard Bolzano a hořický rodák Josef Ladislav Jandera, který se stal jeho nástupcem na postu profesora matematiky.

Třetí zvon bude pojmenován po **Antonínu Markovi**, rodáku z Turnova. Jako kněz působil v Libuni mezi Jičínem a Turnovem a jeho fara se stala jedním z center obrozené generace. Jako překladatel a jazykovědec se podílel na Jungmannových snahách o obnovu češtiny, vytvořil kompletní české filozofické vědecké názvosloví a řadu běžných českých slov, která stále používáme (např. věda, předmět, obsah, druh, názor, domněnka atd.).

Čtvrtý z nových zvonů ponese jméno **Bernarda Bolzana**, který se přes velký zájem o matematiku a filozofii rozhodl pro studium teologie. Na kněze byl vysvěcen v r. 1805 a působil také jako univerzitní kazatel, který v době národního obrození svými kázáními oslovoval zejména inteligenci.

Poslední z této nové pěti zvonů pak bude pojmenován po **Karlu Farském**, rodáku ze Škodějova u Vysokého nad Jizerou, spoluzakladateli a vůdčí osobnosti Církve československé (husitské), jejím biskupem a prvním patriarchou, kterému vděčíme i za dodnes slouženou liturgii.

Je proto logické, že celá slavnost bude zářivě pozdravena i požeňáním z Farského liturgie, ale zazní při ní i Karlem Farským upravené písně. Vedle promluvy bratra patriarchy T. Butty se proto můžete těšit i na krásnou duchovní hudbu v podání carillónera Radka Rejška a varhanice Jiřiny Dvořákové, kdy zazní nejen varhany, ale i malá zvonohra, kterou z části již odlitých zvonů uvnitř Sboru kněze Ambrože nainstaloval pan zvonář Petr Rudolf Manoušek.

A tak vás srdečně zveme: Přijďte i vy připojit svůj hlas ke zvuku zvonů a varhanních píšťal a společně s námi se radovat a Pána Boha chválit nejen za krásný májový lásky čas, ale i za čas svobody a míru, ve kterém smíme žít.

Františka Klásková, královéhradecká farářka,
Štěpán Klásek, emeritní biskup,
a Pavel Pechanec, královéhradecký biskup ČČS

Zprávy

Naše církve a odboj za druhé světové války

ZAPOJENÍ DUCHOVNÍCH A ČLENŮ ČČS V ODBOJI V DOBĚ 2. SVĚTOVÉ VÁLKY. Téma vám v budově Ústřední rady (Wuchterlova 5, Praha 6) v zasedací místnosti ve 2. poschodí přiblíží Mgr. Martin Jindra ve čtvrtek 26. dubna od 18 hodin. Přednáška se uskuteční v rámci projektu „Církev československá husitská ke 100. výročí republiky /ČSR/“ pod záštitou patriarchy ČČS ThDr. Tomáše Butty.

Pozvání do Liberce

• Na motivy z děl A. de Saint Exupéryho, Pierra Chevryéryho, Paula Webstera a Julese Roye napsal Stanislav Kubín hudebně-literární kompozici. Pod názvem „...kde i smrt je čistá.“ s podtitulem „Interview s Antoine de Saint Exupérym“ má scénické čtení na programu **Krajská vědecká knihovna v Liberci. V úterý 24. dubna od 17 hodin** budou v malém sále účinkovat Benjamin Mlýnek, Stanislav Kubín, Michala Lohniská, Michala Palašáková a Eliška Novotná.

• S populárním básníkem Františkem Novotným se můžete setkat na **faře ČČS v Liberci – Kristiánově**. Vystoupí v pořadu „**Vůně slov**“ v **pátek 27. dubna od 17 hodin**. První večer nového cyklu talk show moderuje Stanislav Kubín, hudba J.

B. Novotný a spol. Místo konání: fara Církve československé husitské, náměstí Českých bratří 35/2, Liberec V – Kristiánov. **SK**

Tipy z divadla Mana

Znamé herce uvidíte v pražských Vršovicích. Divadlo Mana zve na večerní představení.

• **Sobota 28. dubna od 20 h.**

3 verze života. Dva manželské páry prožijí během jednoho večera tři varianty téhož večírku a diváci tak mohou nahlédnout do životních situací, které jsou výsledkem těchto náhodných posunů. Je to jako v životě, kdy stačí jedno špatně zvolené slovo ve špatnou chvíli a je všechno jinak.

• **Neděle 29. dubna od 19.30 h.** **Jméno.** Brilantní komedie podle nejlepší francouzské tradice. Hra

nabízí komický pohled na sebejisté zastánce svobodného myšlení. Hraje divadlo Verze - stálý host. **red**

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

pondělí 23.4. 2018, 20.00
PRAGUE BRASS ENSEMBLE
FROM BAROQUE TO JAZZ
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, A. DVOŘÁK, F. LISZT, G. GERSHWIN

úterý 24.4. 2018, 17.00
Michal Hanzal – varhany
František Bílek – trubka
G. F. HÄNDEL, J. S. BACH, G. P. TELEMANN, W. A. MOZART

středa 25.4. 2018, 17.00
Bohumír Rabas – varhany
Hana Jonášová – soprán
L. VIERNE, G. F. HÄNDEL, W. A. MOZART, F. SCHUBERT

středa 25.4. 2018, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
Václav Návrat – barokní housle
A. VIVALDI, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

čtvrtek 26.4. 2018, 17.00
ČVUT MIXED CHOIR PRAGUE
Jan Steyer, Jiří Voběrek – sborníčníci
Marie Pochopová – varhany
G. F. HÄNDEL, J. S. BACH, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

pátek 27.4. 2018, 17.00
František Štátný – varhany
Miroslav Laštovka – trubka
J. S. BACH, J. PACHELBEL, D. BUXTEHUDE, C. FRANCK

pátek 27.4. 2018, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
Václav Návrat – barokní housle
Yvona Škvárová – mezzosoprán
W. A. MOZART, A. DVOŘÁK, A. VIVALDI, G. F. HÄNDEL

sobota 28.4. 2018, 17.00
Zuzana Němečková – varhany
Věra Likérová – soprán
G. CACCINI, J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART

sobota 28.4. 2018, 20.00
RADIO SYMPHONY COLLEGIUM
Marek Zvolánek – trubka
A. DVOŘÁK, M. RAVEL, W. A. MOZART, A. VIVALDI

neděle 29.4. 2018, 17.00
PRAŽSKÉ DECHOVÉ KVINTETO
Jan Machat – flétna
Jurij Likin – hoboj
Vlastimil Mareš – klarinet
Miloš Wichterle – fagot
Jan Vobořil – lesní roh
W. A. MOZART, L. VAN BEETHOVEN, G. BIZET, J. HAYDN

neděle 29.4. 2018, 20.00
PRAGUE BRASS ENSEMBLE
FROM BAROQUE TO JAZZ
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, A. DVOŘÁK, F. LISZT, G. GERSHWIN

pondělí 30.4. 2018, 20.00
CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA
Concert for Organ and Orchestra
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Dobry pastyř

Vypisujte si písmenka z horní tabulky v pořadí daném čísly ve spodní tabulce.

A	C	Z	Ř	E	A	P
CH	V	D	N	A	Ý	E
Z	U	V	É	R	Á	Í
Ž	Ý	L	T	M	O	O
B	N	S	N	S	I	Á

7	20	23	11	26	32	6
35	16	1	13	22	10	21
12	30	19	17	4	24	28
27	5	25	9	29	18	2
3	33	15	31	8	34	14

(Řešení z minulého čísla: Uprostřed.)

Jana Krajčířiková

Změna programu vyhrazena

FESTIVAL SOULFLY V HODONÍNSKÉ NÁBOŽENSKÉ OBCI JIŽ POSEDMÉ

V termínu od 28. dubna do 8. května probíhá převážně v Husově sboru Církve československé husitské v Hodoníně již sedmý ročník festivalu premiér autorské tvorby SoulFly 2018. Ve svém bohatém programu letos nabídne kromě tří festivalových bohoslužeb i sedm koncertů, osm přednášek, dva workshopy, jedno autorské čtení, dva pořady filmových premiér, jeden diskusní pořad a tři výstavy.

Akce se dlouhodobě zaměřuje na soustavné propojování duchovních aktivit naší obce s místním alternativním kulturním děním a v současné době je již bez nadsázky jednou z klíčových prezentačních akcí tohoto dění v širokém okolí. Festival je rovněž pilotní prezentací celoroční aktivity Kreativního centra Getsemany, působícího v naší obci, které v současné době volně sdružuje již asi 25 muzikantů, hudebních skladatelů, pisatelů prózy i poezie, filmařů, historiků, divadelníků a také několika talentovaných dětí. Festival se koná s duchovní podporou bratra biskupa Juraje Jordána Dovaly a v těsné spolupráci s Galerií výtvarného umění v Hodoníně, literárním sdružením HAČTEI, Základní uměleckou školou v Kojetíně a festivalem FORFEST CZECH REPUBLIC. Vstup na všechny akce festivalu je i letos volný. Všichni jste zváni! Bližší informace o festivalu najdete na našich oficiálních stránkách <https://soulfly2018.webnode.cz>, nebo na Facebooku <https://www.facebook.com/festivalsoulfly2018/>

Petr Vaculovič a Daniela Andršová, NO ČČS Hodonín

